Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

23. januar 2025*

»Præjudiciel forelæggelse – vandrende arbejdstagere – social sikring – lovgivning, der finder anvendelse – udstationerede arbejdstagere – dokumenter i form af A1-attester angiveligt udstedt af den institution, der har kompetence til at udstede disse attester – forordning (EF) nr. 883/2004 – artikel 76, stk. 6 – forpligtelse for myndighederne i værtsmedlemsstaten til at indlede en dialog- og forligsprocedure med henblik på fastsættelse af, om der foreligger svig«

I sag C-421/23,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège) (Belgien) ved afgørelse af 25. maj 2023, indgået til Domstolen den 10. juli 2023, i straffesagen mod

EX

procesdeltagere:

Ministère public,

Office national de sécurité sociale (ONSS)

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling),

sammensat af formanden for Første Afdeling, F. Biltgen, som fungerende formand for Syvende Afdeling, formanden for Femte Afdeling, M.L. Arastey Sahún (refererende dommer), og dommer J. Passer,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– ministère public ved J. Deumer, som befuldmægtiget,

* Processprog: fransk.

– den belgiske regering ved S. Baeyens, C. Pochet og L. Van den Broeck, som befuldmægtigede,

– den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,

– den portugisiske regering ved C. Alves, P. Barros da Costa, A. Pimenta og E. Silveira, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved F. Clotuche-Duvieusart og B.-R. Killmann, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 76, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1, berigtiget i EUT 2004, L 200, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 465/2012 af 22. maj 2012 (EUT 2012, L 149, s. 4) (herefter »forordning nr. 883/2004«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en straffesag mod EX vedrørende bl.a. svig på området for sociale sikringsbidrag.

Retsforskrifter

Forordning nr. 883/2004

3 I overensstemmelse med artikel 1, litra l), i forordning nr. 883/2004 forstås i denne forordning ved udtrykket »lovgivning« i forhold til enhver medlemsstat love, administrative forskrifter, vedtægtsmæssige bestemmelser og alle andre gennemførelsesregler vedrørende de i artikel 3, stk. 1, nævnte sociale sikringsgrene.

4 Artikel 2 i forordning nr. 883/2004 bestemmer:

»1. Denne forordning finder anvendelse på personer, der er statsborgere i en medlemsstat, samt på statsløse og flygtninge bosat i en medlemsstat, og som er eller har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, samt på disses familiemedlemmer og efterladte.

2. Den finder ligeledes anvendelse på efterladte efter personer, som har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, uanset disse personers nationalitet, såfremt deres efterladte er statsborgere i en medlemsstat eller statsløse eller flygtninge bosat i en medlemsstat.«

5 Artikel 3 i forordning nr. 883/2004 med overskriften »Anvendelsesområde« bestemmer i stk. 1, at denne forordning finder anvendelse på enhver lovgivning om social sikring, der er opregnet heri.

6 Samme forordnings afsnit II, med overskriften »Fastlæggelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes«, omfatter dennes artikel 11-16.

7 Artikel 11 i forordning nr. 883/2004 bestemmer:

»1. Personer, som er omfattet af denne forordning, er alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i dette afsnit.

[...]

3. Med forbehold af artikel 12-16:

a) er en person, der udøver lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed i en medlemsstat, omfattet af denne medlemsstats lovgivning

[...]«

8 Denne forordnings artikel 12, stk. 1, er affattet således:

»En person, der har lønnet beskæftigelse i en medlemsstat for en arbejdsgiver, som normalt udøver sin virksomhed i denne medlemsstat, og som af denne arbejdsgiver udsendes til en anden medlemsstat for dér at udføre et arbejde for hans regning, er fortsat omfattet af lovgivningen i den førstnævnte medlemsstat, forudsat at varigheden af dette arbejde ikke påregnes at overstige 24 måneder, og at den pågældende ikke udsendes for at afløse en anden udsendt person.«

9 I henhold til nævnte forordnings artikel 72, litra a), har Den Administrative Kommission for Koordinering af Sociale Sikringsordninger (herefter »Den Administrative Kommission«) bl.a. til opgave at behandle ethvert administrativt spørgsmål eller fortolkningsspørgsmål, der opstår i forbindelse med bestemmelserne i samme forordning eller i forbindelse med bestemmelserne i gennemførelsesforordningen hertil.

10 Artikel 76 i forordning nr. 883/2004 med overskriften »Samarbejde« bestemmer:

»[...]

3. Medlemsstaternes myndigheder og institutioner kan med henblik på anvendelsen af denne forordning forhandle direkte med hinanden samt med de pågældende personer eller deres repræsentanter.

4. Institutionerne og de personer, der er omfattet af denne forordning, har en gensidig forpligtelse til oplysning og samarbejde med henblik på at sikre, at denne forordning anvendes efter hensigten.

Institutionerne besvarer i overensstemmelse med princippet om god forvaltningsskik alle forespørgsler inden for en rimelig frist og informerer i den forbindelse de berørte personer om oplysninger, der er nødvendige for udøvelsen af deres rettigheder i henhold til denne forordning.

[...]

6. Hvis fortolkningen eller anvendelsen af denne forordning giver anledning til vanskeligheder, som kan bringe rettighederne for en af forordningen omfattet person i fare, kontakter institutionen i den kompetente medlemsstat eller i den medlemsstat, hvor den pågældende har bopæl, institutionen/institutionerne i den eller de berørte medlemsstater. Findes der ikke en løsning inden for en rimelig frist, kan de pågældende myndigheder forelægge sagen for Den Administrative Kommission.«

Forordning nr. 987/2009

11 Artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2009, L 284, s. 1), som ændret ved forordning nr. 465/2012 (herefter »forordning nr. 987/2009«), med overskriften »Den juridiske værdi af dokumenter og anden dokumentation, der er udstedt i en anden medlemsstat«, bestemmer:

»1. De dokumenter, der er udstedt af en medlemsstats institution, og som viser en persons situation i forbindelse med anvendelsen af [forordning nr. 883/2004] og [nærværende forordning], og anden dokumentation, på grundlag af hvilken der er udstedt dokumenter, skal accepteres af de øvrige medlemsstaters institutioner, så længe de ikke er blevet trukket tilbage eller erklæret ugyldige af den medlemsstat, hvor de er udstedt.

2. Hvis der rejses tvivl om dokumentets gyldighed eller om rigtigheden af de faktiske omstændigheder, som oplysningerne i dokumentet bygger på, anmoder institutionen i den medlemsstat, der modtager dokumentet, den udstedende institution om de fornødne uddybende forklaringer og eventuelt om, at dokumentet trækkes tilbage. Den udstedende institution tager grundene til udstedelsen af dokumentet op til revision og trækker det om nødvendigt tilbage.

3. I medfør af stk. 2 foretager institutionen på opholds- eller bopælsstedet, hvis der rejses tvivl om de oplysninger, som de pågældende personer har fremlagt, gyldigheden af et dokument eller af underbyggende dokumentation eller om rigtigheden af de faktiske omstændigheder, som oplysningerne i dokumentet bygger på, efter anmodning fra den kompetente institution den nødvendige kontrol af disse oplysninger eller dokumenter, så vidt dette er muligt.

4. Hvis de berørte institutioner ikke når til enighed, kan sagen forelægges for Den Administrative Kommission af de kompetente myndigheder tidligst en måned efter datoen for forelæggelsen af anmodningen fra den institution, der modtog dokumentet. Den Administrative Kommission skal søge at forlige synspunkterne inden for seks måneder efter den dato, hvor den fik sagen forelagt.«

12 Artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 987/2009 har følgende ordlyd:

»Efter anmodning fra den berørte person eller arbejdsgiveren attesterer den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning skal anvendes i medfør af en bestemmelse i afsnit II i [forordning nr. 883/2004], at sådan lovgivning finder anvendelse med angivelse af [eventuel] slutdato og betingelser.«

Tvisten i hovedsagen, de præjudicielle spørgsmål og retsforhandlingerne ved Domstolen

13 EX, en portugisisk entreprenør, beskæftigede, via flere selskaber, 650 portugisiske arbejdstagere, der var udstationeret i Kongeriget Belgien fra 2012-2017 med henblik på at arbejde på byggepladser i denne medlemsstat. En sådan udstationering blev foretaget bl.a. ved hjælp af dokumenter i form af A1-attester, der angiveligt, i henhold til forordning nr. 883/2004, var udstedt af den portugisiske institution, der havde kompetence til at udstede denne type attester, med henblik på, i medfør af artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 987/2009, at attestere, at de pågældende arbejdstagere var omfattet af den portugisiske socialsikringsordning i udstationeringsperioden (herefter »den omtvistede periode«).

14 Ved en dom af 10. november 2021 fastslog tribunal de première instance de Namur (retten i første instans i Namur (Belgien), at EX var skyldig i flere lovovertrædelser, herunder bl.a. svig på området for sociale sikringsbidrag og brug af falske dokumenter.

15 I denne sammenhæng konstaterede denne retsinstans for det første, at de dokumenter i form af A1-attester, som EX havde fremlagt, var falske dokumenter, der ikke var blevet udstedt af de portugisiske myndigheder, hvilket den tiltalte i hovedsagen ikke bestred, for det andet, at de selskaber, som var stiftet eller ledet af sidstnævnte, igennem hvilke de pågældende arbejdstagere var blevet udstationeret i Belgien, ikke udøvede omfattende virksomhed i Portugal inden for byggesektoren og ikke havde andet formål end at levere billig arbejdskraft til Belgien, og for det tredje, at den portugisiske institution, der havde kompetence til at udstede A1-attester, havde bekræftet, at disse selskaber enten ikke havde ansøgt om udstedelse af sådanne attester eller havde fået afslag på en sådan udstedelse på grund af, at de nævnte selskaber ikke udøvede omfattende virksomhed i Portugal inden for byggesektoren.

16 Såvel den tiltalte i hovedsagen som ministère public (anklagemyndigheden, Belgien) appellerede denne dom til cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège, Belgien), som er den forelæggende ret.

17 I forbindelse med denne appel har EX, der ikke bestrider, at de dokumenter i form af A1-attester, som han har fremlagt, er falske dokumenter, således som det fremgår af dommen afsagt af tribunal de première instance de Namur (retten i første instans i Namur) den 10. november 2021, gjort gældende, at i tilfælde af indicier på svig, et tilfælde, der ifølge ham omfatter tilfælde af brug af falske A1-attester, er dialog- og forligsproceduren i artikel 76, stk. 6, i forordning nr. 883/2004 en nødvendig forudsætning med henblik på at konstatere, at der foreligger en sådan svig.

18 Den forelæggende ret har henvist til Domstolens praksis, som bl.a. fremgår af dom af 27. april 2017, A-Rosa Flussschiff (C-620/15, EU:C:2017:309), der fastsætter princippet om, at kun én lovgivning finder anvendelse på socialsikringsdækning og den udstedende institutions enekompetence, i tilfælde af indicier på svig, hvad angår vurderingen af gyldigheden af de A1-attester, som den har udstedt. I øvrigt har denne ret henvist til dom af 2. april 2020, CRPNPAC og Vueling Airlines (C-370/17 og C-37/18, EU:C:2020:260), hvoraf det fremgår, at dialog- og forligsproceduren udgør en nødvendig forudsætning for, at det kan afgøres, om betingelserne for, at der kan foreligge svig, er opfyldt.

19 Denne ret er imidlertid i tvivl om anvendelsen af de principper, der er fastsat i denne retspraksis, på omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, hvor retten i første instans for det første konstaterede, at de pågældende dokumenter i form af A1-attester ikke var blevet udstedt af den institution, der var nævnt i disse dokumenter, uden at denne konstatering blev bestridt i

forbindelse med appellen, og hvor der for det andet var blevet indbetalt bidrag til det portugisiske socialsikringssystem i den omtvistede periode, selv om de selskaber, hvorigennem EX havde udstationeret de pågældende arbejdstagere i Belgien, ifølge ministère public (anklagemyndigheden) og Office national de sécurité sociale (ONSS) (nationalt institut for social sikring) (Belgien) aldrig havde udøvet omfattende virksomhed i Portugal.

20 På denne baggrund har cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal [forordning nr. 883/2004] fortolkes således, at denne forordning finder anvendelse i en situation, hvor det, uden at parterne har fremsat indsigelser i så henseende, er blevet fastslået, dels at de A1-attester, der blev fremlagt, var falske ifølge de retslige myndigheder i værtsmedlemsstaten, dels at den undersøgelse, der er foretaget af de retslige myndigheder i denne værtsmedlemsstat, synes at godtgøre, at de omtvistede attester ikke var udstedt af den kompetente myndighed i udstedelses[medlems]staten, til trods for, at sidstnævnte har modtaget sociale sikringsbidrag?

2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, er [den dialog- og forligsprocedure], der er indført ved artikel 76, stk. 6, i forordning 883/2004 (som gentager den [procedure, der er anført i artikel 84a, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971, L 149, s. 2)]) da en nødvendig forudsætning for, at det kan afgøres, om betingelserne for, at der kan foreligge svig, er opfyldt?

3) Såfremt disse to spørgsmål besvares bekræftende, kan myndighederne i den [medlems]stat, hvor arbejdstagerne har udøvet deres aktivitet, da i henhold til princippet om forbud mod svig og misbrug, der udgør et almindeligt EU-retligt princip, som borgerne skal overholde, se bort fra de nævnte A1-attester, herunder, når [dialog- og forligsproceduren] i tilfælde af mistanke om svig ikke er blevet anvendt, i en situation, hvor de faktiske omstændigheder, der er blevet forelagt dem til vurdering, gør det muligt at fastslå, at de pågældende attester er resultatet af en adfærd fra arbejdsgiverens side, som en retslig myndighed i værts[medlemsstaten] har anset for svigagtig?«

21 Den 24. april 2024 fremsendte Domstolen en anmodning om oplysninger til den forelæggende ret med henblik på, at sidstnævnte præciserede, om tribunal de première instance de Namur (retten i første instans i Namur) baserede sig på de oplysninger vedrørende samarbejde mellem de kompetente belgiske og portugisiske myndigheder, der fremgår af de bemærkninger, der er indgivet af de belgiske og portugisiske regeringer, med henblik på bl.a. at konstatere, at alle de dokumenter i form af A1-attester, som den tiltalte i hovedsagen havde fremlagt, var falske dokumenter. Efter denne anmodning fremsendte den forelæggende ret en kopi af den dom af 10. november 2021, der er nævnt i nærværende doms præmis 14, til Domstolen.

De præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

22 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om forordning nr. 883/2004 skal fortolkes således, at denne forordning, i en situation, hvor statsborgere i en medlemsstat, der er beskæftiget af en entreprenør etableret i denne medlemsstat, ved hjælp af dokumenter i form af A1-attester, der angiveligt er udstedt af den institution i den nævnte medlemsstat, der har kompetence til at udstede denne slags attester, udfører et arbejde for denne entreprenør i en anden medlemsstat, for hvilket denne institution oppebærer sociale sikringsbidrag, finder anvendelse, herunder når retsinstanserne i sidstnævnte medlemsstat i forbindelse med en straffesag anlagt mod den nævnte entreprenør ved disse retsinstanser, for svig på området for social sikring, konstaterer, uden at blive modsagt af samme entreprenør, at disse dokumenter er falske dokumenter.

23 Det bemærkes, at med henblik på at træffe afgørelse om svig på området for social sikring, i forbindelse med en straffesag anlagt i den medlemsstat, hvor arbejdet er udført, mod en entreprenør for svigagtigt at have udstationeret arbejdstagere, skal en national ret, for hvilken denne sag er indbragt, bl.a. afgøre, om denne medlemsstats lovgivning om social sikring finder anvendelse på de pågældende arbejdstagere.

24 I denne henseende bemærkes, i overensstemmelse med artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 883/2004, sammenholdt med denne forordnings artikel 1, litra l), at de personer, der er omfattet af denne forordning, alene er undergivet lovgivningen i én medlemsstat for så vidt angår enhver lovgivning om social sikring, der er opregnet i nævnte forordnings artikel 3, stk. 1. Ifølge nævnte artikel 11, stk. 1, afgøres denne lovgivning i overensstemmelse med nævnte forordnings afsnit II.

25 Følgelig gælder, at når en person er omfattet af det personelle anvendelsesområde for forordning nr. 883/2004 som defineret i sidstnævnte forordnings artikel 2, er reglen om, at kun én national lovgivning om social sikring finder anvendelse, der er fastsat i denne forordnings artikel 11, stk. 1, principielt relevant (dom af 8.5.2019, Inspecteur van de Belastingdienst, C-631/17, EU:C:2019:381, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis).

26 Henset til ordlyden af artikel 2 i forordning nr. 883/2004 er dette åbenbart tilfældet med statsborgere i en medlemsstat beskæftiget af en entreprenør etableret i denne medlemsstat, der udfører et arbejde for denne entreprenør i en anden medlemsstat, for hvilket den kompetente institution på området for social sikring i den første medlemsstat oppebærer sociale sikringsbidrag.

27 Følgelig skal en national ret, der skal behandle en straffesag mod en sådan entreprenør for svig på området for social sikring, anvende forordning nr. 883/2004.

28 Denne ret skal navnlig bl.a. undersøge, om de betingelser, som forordning nr. 883/2004 opstiller for udstationering af arbejdstagere, således som fastsat i denne forordnings artikel 12, stk. 1, er opfyldt, således at de pågældende arbejdstagere er underlagt socialsikringslovgivningen i den medlemsstat, hvor den pågældende entreprenør er etableret, eller om disse betingelser derimod ikke er opfyldt, således at disse arbejdstagere i henhold til nævnte forordnings artikel 11, stk. 3, litra a), er underlagt socialsikringslovgivningen i den medlemsstat, som den nævnte retsinstans henhører under.

29 Eksistensen af dokumenter i form af A1-attester, der angiveligt er udstedt for arbejdstagere af den kompetente institution i den medlemsstat, hvor den pågældende entreprenør er etableret, ligesom den omstændighed, at disse dokumenter af den nationale ret, der i første instans skal træffe afgørelse i straffesagen mod denne entreprenør, er blevet anset for at være falske dokumenter, uden at dette er blevet modsagt af denne entreprenør, ændrer ikke ved anvendeligheden af forordning nr. 883/2004 i forbindelse med denne straffesag.

30 Det skal nemlig blot konstateres, at denne forordnings artikel 2 ikke kræver, at der rådes over en A1-attest for at henhøre under forordningens personelle anvendelsesområde.

31 Henset til ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at forordning nr. 883/2004 skal fortolkes således, at denne forordning, i en situation, hvor statsborgere i en medlemsstat, der er beskæftiget af en entreprenør etableret i denne medlemsstat, ved hjælp af dokumenter i form af A1-attester, der angiveligt er udstedt af den institution i den nævnte medlemsstat, der har kompetence til at udstede denne slags attester, udfører et arbejde for denne entreprenør i en anden medlemsstat, for hvilket denne institution oppebærer sociale sikringsbidrag, finder anvendelse, herunder når retsinstanserne i sidstnævnte medlemsstat i forbindelse med en straffesag anlagt mod den nævnte entreprenør ved disse retsinstanser, for svig på området for social sikring, konstaterer, uden at blive modsagt af samme entreprenør, at disse dokumenter er falske dokumenter.

Det andet spørgsmål

32 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 76, stk. 6, i forordning nr. 883/2004 skal fortolkes således, at den dialog- og forligsprocedure, der er fastsat i denne bestemmelse, i en situation, hvor statsborgere i en medlemsstat, der er beskæftiget af en entreprenør etableret i denne medlemsstat, ved hjælp af dokumenter i form af A1-attester, der angiveligt er udstedt af den institution i den nævnte medlemsstat, der har kompetence til at udstede denne slags attester, udfører et arbejde for denne entreprenør i en anden medlemsstat, for hvilket denne institution oppebærer sociale sikringsbidrag, udgør en nødvendig forudsætning for, at en retsinstans i sidstnævnte medlemsstat, der skal træffe afgørelse i en straffesag anlagt mod den nævnte entreprenør for at have udstationeret disse arbejdstagere under dække af falske A1-attester, kan konstatere en sådan svig.

33 Det bemærkes, at således som det følger af artikel 76, stk. 6, i forordning nr. 883/2004, sammenholdt med denne forordnings artikel 72, litra a), udgør dialog- og forligsproceduren et middel indført af EU-lovgiver til at løse uoverensstemmelser mellem de kompetente institutioner i de pågældende medlemsstater bl.a. vedrørende fortolkning og anvendelse af nævnte forordning (dom af 16.11.2023, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Toruniu, C-422/22, EU:C:2023:869, præmis 41).

34 EU-lovgiver har navnlig for det første fastsat indledning af en dialog mellem de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater med henblik på at nå frem til en aftale for så vidt angår bedømmelsen af de relevante faktiske omstændigheder med henblik på anvendelse af reglerne vedrørende fastsættelsen af den nationale socialsikringslovgivning, der finder anvendelse på en specifik situation og for det andet, i tilfælde af, at disse institutioner ikke kan nå til enighed om bedømmelsen af sådanne faktiske omstændigheder og følgelig om fastsættelsen af den socialsikringsordning, der finder anvendelse i den pågældende situation, muligheden af at

forelægge sagen for Den Administrative Kommission for at denne kan forsøge at forlige de nævnte institutioners synspunkter hvad angår den nationale lovgivning, der finder anvendelse i den nævnte situation.

35 I denne sammenhæng fastsætter forordning nr. 987/2009 udtrykkeligt anvendelsen af dialog- og forligsproceduren som et middel til at løse uenigheder mellem institutionerne i de pågældende medlemsstater vedrørende såvel gyldigheden af de dokumenter, der udstedes af institutionen i en medlemsstat med henblik på at vise en persons situation i forbindelse med anvendelsen af forordning nr. 883/20004 og forordning nr. 987/2009 – herunder A1-attester – og anden dokumentation eller vedrørende rigtigheden af de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for de bemærkninger, der findes i disse dokumenter og denne anden dokumentation, som fastsættelsen af den lovgivning, der finder anvendelse på de pågældende arbejdstagere.

36 Hvad bl.a. angår de uenigheder, der vedrører gyldigheden af de nævnte dokumenter eller den nævnte anden dokumentation eller rigtigheden af de faktiske omstændigheder, der danner grundlag for de deri anførte bemærkninger, bestemmer artikel 5 i forordning nr. 987/2009, efter i stk. 1 at have fastsat den bindende karakter af sådanne dokumenter og anden dokumentation i forhold til de øvrige medlemsstaters institutioner samt den udstedende institutions enekompetence hvad angår vurderingen af deres gyldighed og rigtighed, i stk. 2-4, at dialog- og forligsproceduren skal anvendes med henblik på løsningen af uenigheder mellem institutionen i den medlemsstat, der modtager de samme dokumenter og anden dokumentation, og den institution, der har udstedt disse.

37 I denne henseende har Domstolen dels præciseret, at en A1-attest, der er udstedt af den kompetente institution i en medlemsstat, er bindende ikke blot for institutionerne i den medlemsstat, hvor aktiviteten udøves, men ligeledes for denne medlemsstats retsinstanser, dels fremhævet, at den dialog- og forligsprocedure, der er fastsat i artikel 76, stk. 6, i forordning nr. 883/2004, skal overholdes af medlemsstaternes institutioner, der skal anvende forordning nr. 883/2004 og forordning nr. 987/2009, når der er uenighed mellem de berørte medlemsstaters institutioner vedrørende gyldigheden eller rigtigheden af en sådan attest (dom af 2.3.2023, DRV Intertrans og Verbraeken J. en Zonen, C-410/21 og C-661/21, EU:C:2023:138, præmis 45 og 52 og den deri nævnte retspraksis).

38 Hvad navnlig angår en situation med udstationering af arbejdstagere, hvor den kompetente institution i den medlemsstat, hvor arbejdet udføres, råder over konkrete indicier, som giver anledning til at tro, at E101-attester – som er blevet erstattet af A1-attester – udstedt af den kompetente institution i en anden medlemsstat til de pågældende arbejdstagere er opnået eller gjort gældende ved svig, har Domstolen således bemærket, at iværksættelsen af denne dialog- og forligsprocedure i forbindelse med en mistanke om svig, før de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten eventuelt endeligt fastslår, at der foreligger svig, er særlig vigtig. Ifølge Domstolen gør den nævnte procedure det nemlig muligt for den kompetente institution i henholdsvis udstedelsesmedlemsstaten og værtsmedlemsstaten at indlede en dialog og arbejde tæt sammen med henblik på, at de i medfør af de undersøgelsesbeføjelser, som de har i henhold til deres respektive nationale lovgivninger, efterprøver og indsamler alle relevante faktiske og retlige oplysninger, der kan af- eller bekræfte, at den tvivl, som værtsmedlemsstatens kompetente institution nærer med hensyn til omstændighederne i forbindelse med udstedelsen af de pågældende attester, er begrundet (jf. hvad angår forordning nr. 1408/71 dom af 2.4. 2020, CRPNPAC og Vueling Airlines, C-370/17 og C-37/18, EU:C:2020:260, præmis 66).

39 Domstolen har således fastslået, at såfremt konkrete indicier giver anledning til at tro, at E101-attester er opnået eller gjort gældende ved svig, skal den kompetente institution i værtsmedlemsstaten ikke ensidigt fastslå, at der foreligger svig, og se bort fra disse attester, men ufortøvet indlede dialog- og forligsproceduren med henblik på, at den institution, der har udstedt disse attester, efter anmodning fra værtsmedlemsstatens institution i overensstemmelse med princippet om loyalt samarbejde inden for en rimelig frist foretager en fornyet undersøgelse af, om udstedelsen af attesterne i lyset af disse indicier er sket på et korrekt grundlag, og i de relevante tilfælde beslutter at annullere eller tilbagekalde disse (jf. hvad angår forordning nr. 1408/71 dom af 2.4.2020, CRPNPAC og Vueling Airlines, C-370/17 og C-37/18, EU:C:2020:260, præmis 72 og den deri nævnte retspraksis).

40 I overensstemmelse med denne retspraksis kan en ret i en medlemsstat, der skal træffe afgørelse i en straffesag anlagt mod en arbejdsgiver på grund af faktiske omstændigheder, der kan bevise, at A1-attester er opnået eller anvendt ved svig, kun træffe endelig afgørelse om, hvorvidt en sådan svig foreligger, og se bort fra disse attester, såfremt den – efter om fornødent at have udsat sagens behandling i henhold til national ret – konstaterer, at selv om dialog- og forligsproceduren ufortøvet er blevet indledt, har den institution, som har udstedt de nævnte attester, undladt at foretage en fornyet undersøgelse heraf og at tage stilling til de oplysninger, som den kompetente institution i værtsmedlemsstaten har fremlagt, inden for en rimelig frist, eventuelt ved at annullere eller trække samme attester tilbage (dom af 2.3.2023, DRV Intertrans og Verbraeken J. en Zonen, C-410/21 og C-661/21, EU:C:2023:138, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).

41 Domstolen har ligeledes fastslået, at dialog- og forligsproceduren udgør en nødvendig forudsætning for, at det kan afgøres, om betingelserne for, at der foreligger svig, er opfyldt, og dermed for at kunne drage de relevante konsekvenser heraf med hensyn til gyldigheden af de omhandlede A1-attester og fastlæggelsen af, hvilken social sikringslovgivning der finder anvendelse på de berørte arbejdstagere, således at en domstol i værtsmedlemsstaten, for hvilken der er indbragt en sådan straffesag, ikke kan undlade at anvende den nævnte dialog- og forligsprocedure (jf. i denne retning dom af 2.3.2023, DRV Intertrans og Verbraeken J. en Zonen, C-410/21 og C-661/21, EU:C:2023:138, præmis 60 og 62 og den deri nævnte retspraksis).

42 Den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 38-41, er blevet fastlagt i forbindelse med sager, hvor de pågældende E101-attester eller A1-attester var blevet udstedt af den kompetente institution i en medlemsstat, således at institutionen eller domstolen i værtsmedlemsstaten ikke var i tvivl om disse attesters ægthed, men om deres gyldighed, henset til de oplysninger, på grundlag af hvilke de var blevet udstedt (jf. i denne retning dom af 27.4.2017, A-Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

43 Intet i ordlyden af artikel 5 i forordning nr. 987/2009 eller i ordlyden af nogen anden bestemmelse i denne forordning gør det muligt at antage, at EU-lovgiver har ønsket fra de uoverensstemmelser, der vedrører gyldigheden af A1-attesterne, jf. nævnte artikel 5, at udelukke de uoverensstemmelser, der vedrører deres ægthed, med det formål, at dialog- og forligsproceduren for så vidt angår disse ikke udgør en nødvendig forudsætning, som skal overholdes af institutionerne og retterne i de medlemsstater, der udtrykker tvivl med hensyn til sådanne attesters ægthed med henblik på at se bort fra disse.

44 En sådan udelukkelse ville i øvrigt være uforenelig, henset til den bindende virkning, der er tilknyttet A1-attester, og ville være i strid med de principper, der ligger til grund for såvel Domstolens praksis vedrørende en sådan virkning som forordning nr. 883/2004 og forordning nr. 987/2009, dvs., således som det fremgår af dom af 2. marts 2023, DRV Intertrans og Verbraeken J. en Zonen (C-410/21 og C-661/21, EU:C:2023:138, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis), princippet om, at kun én national lovgivning om social sikring finder anvendelse, princippet om loyalt samarbejde og retssikkerhedsprincippet.

45 Følgelig finder den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 38-41, ligeledes anvendelse i tilfælde af mistanke om brug af falske A1-attester med det formål at unddrage sig de betingelser, som forordning nr. 883/2004 og forordning nr. 987/2009 opstiller for udstationering af arbejdstagere.

46 Når dette er sagt, præciseres for det første, at når den institution, der angiveligt har udstedt de dokumenter, der har form af A1-attester, hvis ægthed bestrides, i forbindelse med den dialog- og forligsprocedure, der er fastsat i artikel 76, stk. 6, i forordning nr. 883/2004, bekræfter, at den ikke har udstedt disse, og at de følgelig udgør falske dokumenter, kan disse herefter ikke anses for at være A1-attester eller, som en konsekvens heraf, for at fremkalde de retsvirkninger, der følger af disse attester, heriblandt bindende virkning i forhold til institutioner eller retsinstanser i værtsmedlemsstaten.

47 Det følger heraf, at når en retsinstans i den medlemsstat, hvor arbejdet udføres, der skal træffe afgørelse i en straffesag mod en entreprenør mistænkt for at have udstationeret arbejdstagere i denne medlemsstat ved hjælp af falske dokumenter, der har form af A1-attester, konstaterer, at den institution, der angiveligt har udstedt disse dokumenter, i forbindelse med denne dialog- og forligsprocedure har bekræftet, at den ikke har udstedt disse, kan den nævnte retsinstans konstatere, at der er tale om falske dokumenter, og at den ikke er bundet af de oplysninger, der er anført heri.

48 For det andet præciseres, at når det, som i det foreliggende tilfælde, er fastslået, at den institution, der angiveligt har udstedt de dokumenter, der har form af A1-attester, som er fremlagt af den pågældende entreprenør, har oppebåret sociale sikringsbidrag for det arbejde, der er udført af de angiveligt udstationerede arbejdstagere, kan den nævnte retsinstans ikke tage endelig stilling til eksistensen af den svigagtige udstationering af disse arbejdstagere uden på forhånd at have kontrolleret, at den nævnte dialog- og forligsprocedure er blevet overholdt for så vidt angår ikke blot disse dokumenters ægthed, men ligeledes fastlæggelsen af den lovgivning om social sikring, der burde have været anvendt på de pågældende arbejdstagere i perioden for den angivelige udstationering.

49 Eftersom den dialog- og forligsprocedure, der er fastsat i artikel 76, stk. 6, i forordning nr. 883/2004, blev indført af EU-lovgiver med henblik på at løse uoverensstemmelser vedrørende fortolkningen og anvendelsen af forordning nr. 883/2004, herunder bl.a. uoverensstemmelser vedrørende fastlæggelsen af den lovgivning, der finder anvendelse på de arbejdstagere, der henhører under denne forordnings anvendelsesområde, kan en retsinstans i værtsmedlemsstaten, der skal træffe afgørelse i forbindelse med en straffesag som den i hovedsagen omhandlede, og som er af den opfattelse, at der findes oplysninger, der gør det muligt at antage, at de betingelser, som gælder for udstationeringen af arbejdstagerne, ikke er opfyldt, og således at stille spørgsmålstegn ved, om de pågældende arbejdstagere er omfattet af den sociale sikringsordning ved den institution, der har oppebåret sociale sikringsbidrag for det arbejde, der er udført af disse

sidstnævnte, nemlig ikke ensidigt konstatere, at der foreligger en sådan svigagtig udstationering, uden iværksættelse af dialog- og forligsproceduren med denne institution med henblik på at nå til enighed om den lovgivning om social sikring, der finder anvendelse på disse arbejdstagere.

50 En anden fortolkning ville desuden være i strid med princippet om, at kun én national lovgivning om social sikring finder anvendelse, med princippet om loyalt samarbejde og med retssikkerhedsprincippet, der ligger til grund for forordning nr. 883/2004 og forordning nr. 987/2009.

51 Det må følgelig antages, at den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 38-41, ligeledes gælder mutatis mutandis, når en institution eller en retsinstans i den medlemsstat, hvor arbejdet er udført, stiller spørgsmålstegn ved, om de pågældende arbejdstagere er omfattet af lovgivningen om social sikring ved institutionen i den medlemsstat, der har oppebåret sociale sikringsbidrag for det arbejde, der er udført af disse arbejdstagere.

52 Det følger af det ovenstående, at en retsinstans i værtsmedlemsstaten, der skal træffe afgørelse i en straffesag mod en arbejdsgiver, der er mistænkt for at have udstationeret arbejdstagere ved hjælp af falske dokumenter i form af A1-attester, kun kan tage stilling til disse dokumenters ægthed og se bort fra dem, for det første hvis den, efter om fornødent at have suspenderet den retslige procedure i henhold til dens nationale ret, konstaterer, at den angiveligt udstedende institution i forbindelse med den dialog- og forligsprocedure, der er indledt af institutionen i værtsmedlemsstaten, har bekræftet, at den ikke har udstedt de nævnte dokumenter, eller at den angiveligt udstedende institution, efter at dialog- og forligsproceduren øjeblikkeligt blev indledt, har afholdt sig fra at tage stilling, inden for en rimelig frist, til ægtheden af de samme dokumenter, og for det andet hvis de garantier, der er uløseligt forbundet med retten til en retfærdig rettergang, som skal indrømmes den pågældende entreprenør, overholdes (jf. i denne retning dom af 2.3.2023, DRV Intertrans og Verbraeken J. en Zonen, C-410/21 og C-661/21, EU:C:2023:138, præmis 61, 66 og 67 og den deri nævnte retspraksis).

53 Når det er godtgjort, at den institution, der angiveligt har udstedt de dokumenter, der har form af A1-attester, har oppebåret sociale sikringsbidrag for det arbejde, der er udført af de angiveligt udstationerede arbejdstagere, kan den nationale retsinstans kun konstatere, at der foreligger en svigagtig udstationering af arbejdstagere, for det første hvis den institution, der har oppebåret sociale sikringsbidrag, i forbindelse med den dialog- og forligsprocedure, der er iværksat mellem de pågældende institutioner, har bekræftet, at den lovgivning om social sikring, der burde have været anvendt på de pågældende arbejdstagere, er lovgivningen i værtsmedlemsstaten, eller at denne institution, idet den har taget hensyn til de elementer, der er fremført af institutionen i værtsmedlemsstaten og henset til den reelle situation for disse arbejdstagere, inden for en rimelig frist har undladt at foretage en ny undersøgelse af de omstændigheder, på grundlag af hvilke den har underlagt disse sidstnævnte sin socialsikringsordning, og at tage stilling til den nationale lovgivning om social sikring, der finder anvendelse på de nævnte arbejdstagere, og for det andet hvis de garantier, der hænger uløseligt sammen med retten til en retfærdig rettergang, som skal tildeles den pågældende entreprenør, overholdes.

54 Endelig tilføjes, at EU-lovgiver ikke har fastsat en særlig form, der skal overholdes af de pågældende institutioner med henblik på at indlede en dialog eller med henblik på at forelægge sagen for Den Administrative Kommission med henblik på at løse deres uoverensstemmelser vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af forordning nr. 883/2004 og forordning nr. 987/2009.

55 Forordning nr. 883/2004 indskrænker sig nemlig til i artikel 76, stk. 6, at anføre, at institutionen i den kompetente medlemsstat eller i den medlemsstat, hvor den pågældende har bopæl, »kontakter« institutionen/institutionerne i den eller de berørte medlemsstater, og at de pågældende myndigheder, hvis der ikke findes en løsning inden for en rimelig frist, »kan forelægge sagen for« Den Administrative Kommission.

56 Forordning nr. 987/2009 indeholder heller ingen præciseringer i denne henseende.

57 Hvad bl.a. angår dialogens vej, der svarer til den første fase af den dialog- og forligsprocedure, der er fastsat i artikel 76, stk. 6, i forordning nr. 883/2004, må det antages, således som det fremgår af punkt 6 i afgørelse nr. A1 af 12. juni 2009 om indførelse af en dialog- og forligsprocedure om dokumenters gyldighed, fastlæggelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes, og tilkendelse af ydelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 (EUT 2010, C 106, s. 1), at det er tilstrækkeligt, at den institution, der stiller spørgsmålstegn ved gyldigheden af en A1-attest eller fastlæggelsen af den lovgivning, der finder anvendelse på en given arbejdstager, tager kontakt til den institution, der har udstedt en sådan attest og/eller har besluttet at anvende dens socialsikringsordning på en sådan arbejdstager med henblik på at anmode denne om de fornødne uddybende forklaringer til dens afgørelse om at lade denne arbejdstager være omfattet af denne ordning og eventuelt om, at det pågældende dokument trækkes tilbage eller erklæres for ugyldigt, eller om, at afgørelsen revideres eller annulleres, med henblik på at antage, at en sådan vej er blevet indledt.

58 I det foreliggende tilfælde fremgår det af anmodningen om præjudiciel afgørelse, af de oplysninger, som den forelæggende ret har fremlagt på anmodning fra Domstolen, og af parternes bemærkninger, at de kompetente belgiske og portugisiske institutioner har indledt en dialog for så vidt angår ægtheden af de af EX fremlagte dokumenter i form af A1-attester og bedømmelsen af de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for disse dokumenter, inden indledningen af straffesagen mod EX. I forbindelse med denne dialog har den portugisiske institution, således som konstateret af tribunal de première instance de Namur (retten i første instans i Namur) i dennes dom af 10. november 2021, bekræftet, at den ikke havde udstedt disse dokumenter, hvilket EX ikke har bestridt hverken for denne retsinstans eller for den forelæggende ret.

59 Det forekommer således, at den dialog- og forligsprocedure, der er fastsat i artikel 76, stk. 6, i forordning nr. 883/2004, er blevet overholdt hvad angår ægtheden af de nævnte dokumenter.

60 Henset til de betragtninger, der er anført i nærværende doms præmis 47, kunne tribunal de première instance de Namur (retten i første instans i Namur) følgelig konstatere, at de i hovedsagen omhandlede dokumenter var falske dokumenter, og at den ikke var bundet af disse.

61 I øvrigt fremgår det af den portugisiske regerings bemærkninger, at den portugisiske institution, i forbindelse med den dialog, der blev indledt mellem den kompetente belgiske og portugisiske institution, konstaterede dels, at de selskaber, igennem hvilke den tiltalte i hovedsagen havde foretaget udstationering af de pågældende arbejdstagere ved hjælp af dokumenter i form af A1-attester, ikke udøvede nogen væsentlige aktiviteter i Portugal inden for byggesektoren og ikke havde andre formål end formålet om at forsyne Belgien med billig arbejdskraft, hvilket tribunal de première instance de Namur (retten i første instans i Namur) bekræftede i dens dom af 10. november 2021, dels at den lovgivning, der burde have været anvendt på de pågældende arbejdstagere i den omtvistede periode, er den belgiske lovgivning.

62 Følgelig forekommer det, med forbehold for den kontrol, som det tilkommer den forelæggende ret at foretage, at den nævnte dialog- og forligsprocedure mellem de pågældende institutioner ligeledes er blevet overholdt for så vidt angår fastlæggelsen af den nationale lovgivning om social sikring, der burde have været anvendt på de pågældende arbejdstagere i den omtvistede periode.

63 Henset til de ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 76, stk. 6, i forordning nr. 883/2004 skal fortolkes således, at den dialog- og forligsprocedure, der er fastsat i denne bestemmelse, i en situation, hvor statsborgere i en medlemsstat, der er beskæftiget af en entreprenør etableret i denne medlemsstat, ved hjælp af dokumenter i form af A1-attester, der angiveligt er udstedt af den institution i den nævnte medlemsstat, der har kompetence til at udstede denne slags attester, udfører et arbejde for denne entreprenør i en anden medlemsstat, for hvilket denne institution oppebærer sociale sikringsbidrag, udgør en nødvendig forudsætning for, at en retsinstans i sidstnævnte medlemsstat, der skal træffe afgørelse i forbindelse med en straffesag anlagt mod den nævnte entreprenør for at have udstationeret disse arbejdstagere under dække af falske A1-attester, kan konstatere en sådan svig.

Det tredje spørgsmål

64 Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om princippet om forbud mod svig og retsmisbrug skal fortolkes således, at når retsinstansen i første instans i forbindelse med en straffesag anlagt ved retsinstanserne i en medlemsstat mod en entreprenør mistænkt for at have udstationeret arbejdstagere i denne medlemsstat ved hjælp af dokumenter i form af A1-attester har konstateret, at disse dokumenter udgør falske dokumenter, og at denne konstatering ikke er blevet bestridt ved den retsinstans, der skal træffe afgørelse i appel i denne sag, kan sidstnævnte retsinstans afstå fra at tage hensyn til de nævnte dokumenter, selv om en sådan konstatering blev foretaget af retsinstansen i første instans uden indledning af den dialog- og forligsprocedure, der er fastsat i artikel 76, stk. 6, i forordning nr. 883/2004.

65 Det skal i denne henseende bemærkes, at det udelukkende tilkommer den nationale ret, for hvilken tvisten i hovedsagen er indbragt, at vurdere, om en præjudiciel afgørelse er nødvendig, og om de spørgsmål, den forelægger Domstolen, er relevante, hvilke spørgsmål er omfattet af en formodning for at være relevante. Når de forelagte spørgsmål vedrører fortolkningen eller gyldigheden af en EU-retlig regel, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse, medmindre det fremgår, at den ønskede fortolkning savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, såfremt problemet er af hypotetisk karakter, eller såfremt Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en hensigtsmæssig besvarelse af dette spørgsmål (dom af 22.2.2024, Unedic, C-125/23, EU:C:2024:163, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

66 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at det tredje spørgsmål, der udelukkende vedrører den konstatering af, at de i hovedsagen omhandlede dokumenter i form af A1-attester er falske dokumenter, som blev foretaget af den nationale ret i første instans i forbindelse med en straffesag som den i hovedsagen omhandlede, hviler på forudsætningen om, at denne konstatering blev foretaget af denne retsinstans uden at denne dialog- og forligsprocedure var blevet indledt.

67 Som det imidlertid blev konstateret i nærværende doms præmis 58 og 59, bl.a. på grundlag af de oplysninger, der blev fremlagt af den forelæggende ret, fremgår det, at den nævnte dialog- og forligsprocedure vedrørende ægtheden af de nævnte dokumenter i det foreliggende tilfælde er blevet overholdt.

68 Da det tredje spørgsmål således er hypotetisk, kan det ikke antages til realitetsbehandling.

Sagsomkostninger

69 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Syvende Afdeling) for ret:

1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 465/2012 af 22. maj 2012,

skal fortolkes således, at

i en situation, hvor statsborgere i en medlemsstat, der er beskæftiget af en entreprenør etableret i denne medlemsstat, ved hjælp af dokumenter i form af A1-attester, der angiveligt er udstedt af den institution i den nævnte medlemsstat, der har kompetence til at udstede denne slags attester, udfører et arbejde for denne entreprenør i en anden medlemsstat, for hvilket denne institution oppebærer sociale sikringsbidrag, finder denne forordning anvendelse, herunder når retsinstanserne i sidstnævnte medlemsstat i forbindelse med en straffesag anlagt mod den nævnte entreprenør ved disse retsinstanser, for svig på området for social sikring, konstaterer, uden at blive modsagt af samme entreprenør, at disse dokumenter er falske dokumenter.

2) Artikel 76, stk. 6, i forordning nr. 883/2004, som ændret ved forordning nr. 465/2012,

skal fortolkes således, at

den dialog- og forligsprocedure, der er fastsat i denne bestemmelse, i en situation, hvor statsborgere i en medlemsstat, der er beskæftiget af en entreprenør etableret i denne medlemsstat, ved hjælp af dokumenter i form af A1-attester, der angiveligt er udstedt af den institution i den nævnte medlemsstat, der har kompetence til at udstede denne slags attester, udfører et arbejde for denne entreprenør i en anden medlemsstat, for hvilket denne institution oppebærer sociale sikringsbidrag, udgør en nødvendig forudsætning for, at en retsinstans i sidstnævnte medlemsstat, der skal træffe afgørelse i forbindelse med en straffesag anlagt mod den nævnte entreprenør for at have udstationeret disse arbejdstagere under dække af falske A1-attester, kan konstatere en sådan svig.

Underskrifter